

[Forsvarsministeren]

imødegå den opståede fare som tilstræbe – det synes jeg er vigtigt – ikke at skabe nogen ny risiko i forbindelse med en eventuel dumpning. I det hele taget må jeg anbefale de ordførere, der ikke måtte have læst dette notat, at gøre det, for jeg mener, det understreger, at den bistand, som forsvaret yder de fiskere, der opfisker gasammunitionen, er i overensstemmelse med justitsministeriets retningslinjer og dermed naturligvis inden for lovgivningens rammer.

Jeg vil så godt vende mig til det spørgsmål, der også var fremme om sikkerhedszonerne, hvor det blev sagt, vistnok af fru Anne Grete Holmsgård, at forsvaret var – ja, det var ikke det udtryk, der blev brugt, men det var vist meningen med det – hysterisk, eller at vi misbrugte disse sikkerhedsmæssige forhold i forbindelse med de problemer, der er. Her vil jeg da godt pege på, at selve kravet om en sikkerhedszone på 1.000 m har udgangspunkt i, at der med bistand fra civilforsvaret og politiet, der jo har ansvaret for disse sikkerhedsmæssige forhold, blev udarbejdet et forslag til direktiv for oprydning i depotet i Vestermarie, det var i januar 1985, og det var heri, der blev fastlagt en sikkerhedszone på 1.000 m dels i forbindelse med oprydning i depotet, dels i forbindelse med transport af gasammunition, der ikke med sikkerhed er sprængstoffri. Baggrunden for at etablere en sikkerhedszone er jo, at ved en eventuel eksplosion sker der den spredning af gassen, som jeg var inde på i mit første indlæg.

Det direktivforslag, der er udarbejdet, blev efter en høring i februar-marts i år, bl.a. i miljøministeriet, sendt til udtalelse i Vesttyskland, og de skriftlige tyske bemærkninger fik vi så i august. Fra tysk side bekræftede man resultatet af beregningen af sikkerhedsafstanden, og man fandt i øvrigt, at det direktiv, der var lavet, var af høj standard. Specielt med hensyn til den foreslåede 1.000 m-zone ved ilandføring, transport osv. af bomber er det fra tysk side udtrykt, at direktivforslagets kapitel også følger den fremgangsmåde, der anvendes ved anlægget i Munster.

Jeg nævner dette, fordi flere – først og fremmest fru Margrete Auken og fru Anne Grete Holmsgård – har været, efter min opfattelse, helt urimelige i deres kritik og de synspunkter, de har fremført. Det var fru Anne Grete Holmsgård, der sagde: forsvaret

har brugt sikkerhedsbestemmelserne som politisk pressionsmiddel, og det var fru Margrete Auken, der talte om forsvarsministeriel arrogance og lovbrud. Må jeg sige til de to fruer, at det er fantastisk at skulle høre på noget sådant, i betragtning af at det først og fremmest har været forsvarets personel, der har stået over for risikoen ude på stedet og skullet håndtere disse ting. Det er også fantastisk, at man netop fra fru Margrete Auken og fra fru Anne Grete Holmsgård, der i så mange sammenhænge – det kan der siges positivt og negativt om – ønsker at tegne en aktiv miljøpolitisk linje, og som taler højt, hvis det gælder farvestoffer i madvarer og mange andre ting, møder beskyldninger mod forsvaret for at være hysterisk, når det gælder kravene om sikkerhed i forbindelse med håndteringen af ammunition, som er dødsfarlig. Det synes jeg er ganske fantastisk.

Så siger fru Anne Grete Holmsgård: forsvaret bruger det nok lidt som pressionsmiddel, for man har jo skiftet kurs, men fru Anne Grete Holmsgård overser den kendsgerning, at i det forløb, der har været, efter at de nye retningslinjer trådte i kraft, altså efter 1983, og med det store antal arbejdsgrupper, der har arbejdet med disse sager, herunder også forsvarets eksplosivstofkommission, har man i hele den vifte af forskellige undersøgelser og analyser fået tilført en viden om disse ting, som gør, at man i dag må sige, at vi taler virkelig om farlige ting. Derfor må jeg stille mig noget uforstående over for den holdning, der anlægges, først og fremmest som sagt fra fru Margrete Aukens og fru Anne Grete Holmsgårds side, og jeg må da også sige til socialdemokratiets ordfører, hr. Svend Andersen, der takkede forsvaret for indsatsen på området, at den tak indkasserer vi da gerne, men hvorfor deltager man så i forbindelse med den dagsorden, der foreligger, i virkeligheden i, hvad jeg må betegne som en mistænkeliggørelse af det arbejde, som forsvaret udfører på dette område? Sådant må jeg i hvert fald læse teksten i denne dagsorden, og den skal jeg så til slut kommentere.

Jeg vil godt knytte en enkelt kommentar til de »pinde«, der er i dagsordenen.

Man siger, at regeringen må sikre, at havmiljølovens totalforbud mod dumpning i Østersøen håndhæves, dvs. at de rutinemæssige »nøddumpninger« af gasammunition standses. Ja men der er jo ikke tale om ruti-